

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

7 päivänä helmikuuta 2018*

Ennakkoratkaisupyyntö – Asetus (EU) 2015/751 – Korttipohjaisista maksutapahtumista veloittavat siirtohinnot – 1 artiklan 5 kohta – Kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen rinnastaminen neljän osapuolen maksukorttijärjestelyihin – Edellytykset – Kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa tai agentin kautta liikkeeseenlaskemat korttipohjaiset maksuvälineet – 2 artiklan 18 kohta – ”Kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen” käsite – Pätevyys

Asiassa C-304/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) (Englannin ja Walesin alioikeus, Queen’s Bench -osasto (hallintojaosto), Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 11.4.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 30.5.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

The Queen,

American Express Companyn hakemuksesta,

vastaan

The Lords Commissioners of Her Majesty’s Treasury,

Diners Club International Limitedin ja

MasterCard Europe SA:n

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit C.G. Fernlund, J.-C. Bonichot, S. Rodin ja E. Regan (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Campos Sánchez-Bordona,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 27.4.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

- American Express Company, edustajinaan J. Turner, QC, ja J. Holmes, QC, L. John, barrister, sekä I. Taylor, H. Ware ja J. Slade, solicitors,
- MasterCard Europe SA, edustajinaan P. Harrison, S. Kinsella ja K. Le Croy, solicitors, sekä S. Pitt ja J. Bedford, advocates,
- Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehinään M. Holt, D. Robertson, J. Kraehling ja C. Crane, avustajinaan G. Facenna ja M. Hall, QC,
- Portugalin hallitus, asiamiehinään L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, M. Rebelo ja G. Fonseca,
- Euroopan parlamentti, asiamiehinään P. Schonard ja A. Tamás,
- Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään J. Bauerschmidt, I. Gurov ja E. Moro,
- Euroopan komissio, asiamiehinään H. Tserepa-Lacombe, J. Samnadda ja T. Scharf,

kuultuaan julkisasiamiehen 6.7.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee korttipohjaisista maksutapahtumista veloitettavista siirtohinnoista 29.4.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2015/751 (EUVL 2015, L 123, s. 1) 1 artiklan 5 kohdan ja 2 artiklan 18 alakohdan tulkintaa ja pätevyyttä sekä 2 artiklan 2 alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat American Express Company ja Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury (valtiovarainministeriön johtoelin, Yhdistynyt kuningaskunta, jäljempänä kansallinen viranomainen) ja joka koskee niitä olosuhteita, joissa kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjä on pidettävä tämän asetuksen 1 artiklan 5 kohdan nojalla neljän osapuolen maksukorttijärjestelyinä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Asetus 2015/751

- 3 Asetuksen 2015/751 10, 28, 29 ja 43 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(10) – – Kilpailusääntöjen johdonmukaisen siirtohintoihin soveltamisen lisäksi kyseisten maksujen sääntely parantaisi sisämarkkinoiden toimintaa ja edistäisi tapahtumista kuluttajille aiheutuvien kustannusten alentamista.

--

- (28) Korttipohjaiset maksutapahtumat toteutetaan yleensä kahden pääasiallisen liiketoimintamallin perusteella eli niin kutsutun 'kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen' (kortinhaltija – korttitapahtumat vastaanottava ja kortin liikkeeseen laskeva osapuoli – kauppias) tai 'neljän osapuolen maksukorttijärjestelyjen' (kortinhaltija – kortin liikkeeseen laskeva pankki – korttitapahtumat vastaanottava pankki – kauppias) perusteella. Monet neljän osapuolen maksukorttijärjestelyt käyttävät eksplisiittistä siirtohintaa, joka on useimmiten monenvälinen.

Implisiittisten siirtohintojen olemassaolon tunnustamiseksi ja tasapuolisten toimintaedellytysten luomisen edistämiseksi kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyt, jotka käyttävät maksupalveluntarjoajia liikkeeseenlaskijoina tai maksutapahtumien vastaanottajina, olisi katsottava neljän osapuolen maksukorttijärjestelyiksi, ja niiden olisi noudatettava samoja sääntöjä, kun taas liiketoimintasääntöihin liittyviä avoimuutta lisääviä toimenpiteitä ja muita toimenpiteitä olisi sovellettava kaikkiin palveluntarjoajiin. Kun otetaan huomioon tällaisten kolmen osapuolen järjestelyjen olemassa olevat erityispiirteet, on kuitenkin aiheellista sallia siirtymäaika, jona jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta siirtohintojen enimmäismäärää koskevia sääntöjä, jos näiden järjestelyjen markkinaosuus on hyvin vähäinen kyseisessä jäsenvaltiossa.

- (29) Korttien liikkeeseenlaskupalvelu perustuu maksuvälineen liikkeeseenlaskijan ja maksajan väliseen sopimussuhteeseen riippumatta siitä, säilyttääkö liikkeeseenlaskija varoja maksajan puolesta. Liikkeeseenlaskija asettaa maksukortteja maksajan saataville, antaa luvan suorittaa maksutapahtumia päätteillä tai vastaavilla laitteilla ja voi taata, että maksu suoritetaan maksutapahtumien vastaanottajalle sellaisten maksutapahtumien osalta, jotka ovat asianomaisen järjestelyn sääntöjen mukaisia. Näin ollen pelkkää maksukorttien jakelua tai teknisten palvelujen tarjoamista, kuten pelkkää tietojen käsittelyä ja tallentamista, ei olisi katsottava liikkeeseenlaskuksi.

--

- (43) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitteita eli vahvistaa korttipohjaisia maksutapahtumia sekä korttimaksuihin pohjautuvia verkko- ja mobiilitapahtumia koskevia yhdenmukaisia vaatimuksia, vaan ne voidaan niiden laajuuden vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi [Euroopan] unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. --”

- 4 Asetuksen 2015/751 1 artiklassa, jonka otsikko on ”Soveltamisala” ja joka kuuluu tämän asetuksen I lukuun, jonka otsikko puolestaan on ”Yleiset säännökset”, säädetään seuraavaa:

”--

3. Tämän asetuksen II luku ei koske seuraavia:

--

- c) kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen liikkeeseen laskemilla maksukorteilla toteutetut maksutapahtumat.

4. Jäljempänä olevaa 7 artiklaa ei sovelleta kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyihin.

5. Kun kolmen osapuolen maksukorttijärjestely antaa muille maksupalveluntarjoajille toimiluvan [oikeammin: lisenssin] korttipohjaisten maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun tai korttipohjaisten maksutapahtumien vastaanottoon taikka sekä liikkeeseenlaskuun että vastaanottoon tai laskee liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa (co-branding partner) tai agentin kautta, se katsotaan neljän osapuolen maksukorttijärjestelyksi. Kotimaisten maksutapahtumien osalta kolmen osapuolen maksukorttijärjestely voidaan kuitenkin 9 päivään joulukuuta 2018 saakka vapauttaa II luvussa säädetyistä velvoitteista edellyttäen, että korttipohjaiset maksutapahtumat, jotka toteutetaan jäsenvaltiossa tällaisessa kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyssä, eivät arvoltaan ylitä vuositasolla kolmen prosentin osuutta kaikista kyseisessä jäsenvaltiossa toteutuneista korttipohjaisista maksutapahtumista.”

5 Mainitun asetuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tätä asetusta sovellettaessa tarkoitetaan

--

2) ’liikkeeseenlaskijalla’ maksupalveluntarjoajaa, joka sopii tarjoavansa maksajalle maksuvälineen maksajan korttipohjaisten maksutapahtumien käynnistämistä ja käsittelyä varten;

--

10) ’siirto hinnalla’ maksua, joka maksetaan suoraan tai välillisesti (eli kolmannen osapuolen välityksellä), jokaisesta liikkeeseenlaskijan ja maksutapahtuman vastaanottajan välisestä maksutapahtumasta. Nettokorvauksen tai muun sovitun korvauksen katsotaan olevan osa siirtohintaa;

11) ’nettokorvauksella’ tarkoitetaan maksujen, alennusten tai kannustinten kokonaisnettomäärää, jonka liikkeeseenlaskija vastaanottaa maksukorttijärjestelyltä, maksutapahtuman vastaanottajalta tai muulta välittäjältä korttipohjaisista maksutapahtumista tai niihin liittyvästä toiminnasta;

--

17) ’neljän osapuolen maksukorttijärjestelyllä’ maksukorttijärjestelyä, jossa korttipohjaiset maksutapahtumat suoritetaan maksajan maksutililtä maksunsaajan maksutilille järjestelyn, (maksajaa edustavan) liikkeeseenlaskijan ja (maksunsaajaa edustavan) maksutapahtumien vastaanottajan välityksellä;

18) ’kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyllä’ maksukorttijärjestelyä, jossa järjestely hoitaa itse korttitapahtumien vastaanoton ja korttien liikkeeseenlaskun, koska korttipohjaiset maksutapahtumat suoritetaan järjestelyn sisällä maksajan maksutililtä maksunsaajan maksutilille. Kun kolmen osapuolen maksukorttijärjestely antaa muille maksupalveluntarjoajille toimiluvan [oikeammin: lisenssin] korttipohjaisten maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun tai vastaanottoon taikka sekä liikkeeseenlaskuun että vastaanottoon tai laskee liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa (co-branding partner) tai agentin kautta, se katsotaan neljän osapuolen maksukorttijärjestelyksi;

--

24) ’maksupalveluntarjoajalla’ luonnollista tai oikeushenkilöä, jolla on lupa tarjota [maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 97/7/EY, 2002/65/EY, 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta ja direktiivin 97/5/EY kumoamisesta 13.11.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 2007/64/EY [(EUVL 2007, L 319, s. 1)] liitteessä lueteltuja maksupalveluja tai laskea liikkeeseen sähköistä rahaa [sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta, direktiivien 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2000/46/EY kumoamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 2009/110/EY [(EUVL 2009, L 267, s. 7)] 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Maksupalveluntarjoaja voi olla korttien liikkeeseenlaskija tai maksutapahtumien vastaanottaja taikka molempia;

--

28) ’käsittely-yksiköllä’ luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka tarjoaa maksutapahtuman käsittelypalveluja;

--

30) 'maksutuotemerkillä' mitä tahansa materiaalista tai digitaalista nimeä, nimitystä, merkkiä, tunnusta tai niiden yhdistelmää, jolla voidaan osoittaa, minkä maksukorttijärjestelyn puitteissa korttipohjaiset maksutapahtumat toteutetaan;

--

32) 'tuotemerkkien rinnakkaiskäytöllä' (co-branding) vähintään yhden maksutuotemerkin ja vähintään yhden muun kuin maksutuotemerkin sisällyttämistä samalle korttipohjaiselle maksuvälineelle;

--”

6 Asetuksen 2015/751 3 ja 4 artikla, jotka kuuluvat kyseisen asetuksen II lukuun, jonka otsikko on ”Siirtohinnot”, koskevat kuluttajien pankkikorttitapahtumista veloittavia siirtohinnoja ja kuluttajien luottokorttitapahtumista veloittavia siirtohinnoja.

7 Mainitun asetuksen 5 artiklassa, jonka otsikko on ”Säännösten kiertämisen kieltäminen” ja joka myös kuuluu sen II lukuun, säädetään seuraavaa:

”Kun sovelletaan 3 ja 4 artiklassa tarkoitettuja enimmäistasoja, kaikki liikkeeseenlaskijan maksukorttijärjestelystä, maksutapahtumien vastaanottajalta tai muulta välittäjältä maksutapahtuman tai siihen liittyvän toiminnan osalta vastaanottamat sovitut korvaukset, nettokorvaukset mukaan lukien, joiden tarkoitus tai vaikutus on siirtohinnoja vastaava, on katsottava osaksi siirtohintaa.”

8 Asetuksen 2015/751 6–12 artiklassa, jotka kuuluvat asetuksen III lukuun, jonka otsikko on ”Liiketoimintasäännöt”, säädetään korttipohjaisiin maksutapahtumiin liittyvistä velvoitteista.

9 Kyseisen asetuksen 7 artikla, jonka otsikko on ”Maksukorttijärjestelyn ja käsittely-yksikköjen erottaminen toisistaan”, kuuluu seuraavasti:

”1. Maksukorttijärjestelyjen ja käsittely-yksiköiden on

- a) oltava riippumattomia kirjanpidon, organisaation ja päätöksentekomenettelyjen osalta;
- b) pidättäydyttävä esittämästä maksukorttijärjestelyä ja käsittelytoimintaa koskevia hintoja yhdistellysti ja myöntämästä tällaisille toiminnoille ristikkäistukia;
- c) pidättäydyttävä harjoittamasta minkäänlaista syrjintää yhtäältä tytäryritystensä tai osakkeenomistajiensa välillä ja toisaalta maksukorttijärjestelyjen käyttäjien ja muiden sopimuskumppaneiden välillä ja erityisesti asettamasta millään tavalla jonkin palvelun tarjoamisen ehdoksi [sitä], että niiden sopimuskumppani hyväksyy jonkin muun niiden tarjoaman palvelun.

2. Sen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, jossa järjestelyllä on sääntömääräinen kotipaikka, voi vaatia maksukorttijärjestelyä toimittamaan riippumattoman selvityksen sen vahvistamiseksi, että se noudattaa 1 kohtaa.

3. Maksukorttijärjestelyjen on mahdollistettava erillisiä korttipohjaisia maksutapahtumia koskevien hyväksymis- ja toteutusviestien erottaminen toisistaan ja se, että viestien käsittelystä vastaavat eri käsittely-yksiköt.

4. Alueellinen syrjintä maksukorttijärjestelyjen noudattamissa käsittelysäännöissä on kiellettävä.

5. Unionissa toimivien käsittely-yksikköjen on varmistettava, että niiden järjestelmä on teknisesti yhteentoimiva muiden unionissa toimivien käsittely-yksikköjen järjestelmien kanssa, käyttämällä kansainvälisten tai eurooppalaisten standardointielinten kehittämiä standardeja. Maksukorttijärjestelyt eivät myöskään saa hyväksyä eivätkä soveltaa liiketoimintasääntöjä, jotka rajoittavat yhteentoimivuutta unionin käsittely-yksikköjen välillä.

--”

- 10 Asetuksen 2015/751 IV luku, jonka otsikko on ”Loppusäännökset”, sisältää sen 13–18 artiklan. Kyseisen asetuksen 13 artiklassa, jonka otsikko on ”Toimivaltaiset viranomaiset”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on nimettävä toimivaltaiset viranomaiset, joilla on valtuudet varmistaa tämän asetuksen täytäntöönpano ja joille annetaan tutkinta- ja täytäntöönpanovaltuudet.

--

6. Jäsenvaltioiden on veloitettava toimivaltaiset viranomaiset valvomaan tehokkaasti tämän asetuksen noudattamista, kuten torjumaan maksupalveluntarjoajien yritykset tämän asetuksen säännösten kiertämiseksi, ja toteuttamaan kaikki tarvittavat toimenpiteet sen noudattamisen varmistamiseksi.”

- 11 Kyseisen asetuksen 14 artiklan, jonka otsikko on ”Seuraamukset”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on annettava tämän asetuksen rikkomiseen sovellettavia seuraamuksia koskevat säännökset ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että niitä sovelletaan.”

- 12 Mainitun asetuksen 18 artiklassa, jonka otsikko on ”Voimaantulo”, säädetään seuraavaa:

”1. Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

2. Sitä sovelletaan 8 päivästä kesäkuuta 2015 lukuun ottamatta 3, 4, 6 ja 12 artiklaa, joita sovelletaan 9 päivästä joulukuuta 2015 alkaen, ja 7, 8, 9 ja 10 artiklaa, joita sovelletaan 9 päivästä kesäkuuta 2016 alkaen.”

Direktiivi (EU) 2015/2366

- 13 Maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 2002/65/EY, 2009/110/EY ja 2013/36/EU ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta sekä direktiivin 2007/64/EY kumoamisesta 25.11.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/2366 (EUVL 2015, L 337, s. 35) toinen ja kuudes perustelukappale kuuluvat seuraavasti:

”(2) Maksupalveluja koskevaa unionin tarkistettua oikeudellista kehystä on täydennetty asetuksella [2015/751]. --

--

(6) Olisi annettava uusia sääntöjä sääntelyssä olevien aukkojen poistamiseksi, samalla kun parannetaan oikeusvarmuutta ja varmistetaan, että lainsäädäntökehystä sovelletaan yhdenmukaisesti kaikkialla unionissa. --”

- 14 Tämän direktiivin 1 artiklan, jonka otsikko on ”Kohde” ja joka kuuluu direktiivin I osastoon, jonka otsikko puolestaan on ”Kohde, soveltamisala ja määritelmät”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt, joiden mukaisesti jäsenvaltioiden on jaettava maksupalveluntarjoajat seuraaviin ryhmiin:

--

d) maksulaitokset;

--”

- 15 Kyseisen direktiivin 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

3) ’maksupalvelulla’ mitä tahansa liitteessä I mainittua liiketoimintaa;

4) ’maksulaitoksella’ oikeushenkilöä, jolle on 11 artiklan mukaisesti myönnetty toimilupa maksupalvelujen tarjoamiseen ja toteuttamiseen kaikkialla unionissa;

--

38) ’asiamiehellä’ luonnollista tai oikeushenkilöä, joka tarjoaa maksupalveluja maksulaitoksen puolesta;

--”

- 16 Direktiivin 2015/2366 liitteestä I, jonka otsikko on ”Maksupalvelut”, ilmenee, että ”maksuvälineiden liikkeeseenlasku ja/tai maksutapahtumien vastaanottaminen” kuuluvat tämän direktiivin 4 artiklan 3 alakohdassa tarkoitettuihin maksupalveluihin.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 17 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että American Express on kansainvälinen palveluyhtiö, joka tarjoaa yhdessä tytäryritystensä kanssa maksu-, matka-, valuutanvaihto- ja kanta-asiakaspalveluja kuluttajille ja yrityksille. Se harjoittaa myös korttien liikkeeseenlaskua ja maksutapahtumien vastaanottoa maailmanlaajuisesti, mukaan lukien Euroopan unionissa. American Express tarjoaa tytäryritystensä kanssa American Express -maksukorttijärjestelyä (jäljempänä Amex), joka on kolmen osapuolen maksukorttijärjestely. Tämä järjestely on tehnyt unionissa useita tuotemerkkien rinnakkaiskäyttö- ja palveluntarjontasopimuksia, mistä voi olla seurauksena – sen mukaisesti, mitä unionin tuomioistuin vastaa asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdan ja 2 artiklan 18 alakohdan tulkintaa koskevaan kysymykseen –, että suuri joukko mainitun maksukorttijärjestelyn puitteissa suoritetuista liiketoimista voi kuulua tämän asetuksen soveltamisalaan kyseisen asetuksen 1 artiklan 5 kohdassa säädetyn rinnakkaiskäytön tai agentin käyttämisen perusteella.
- 18 Kansallinen viranomais on Her Majesty’s Treasury (valtiovarainministeriö, Yhdistynyt kuningaskunta) johtoelin. Valtiovarainministeriölle kuuluu viime kädessä vastuu Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneelle kuningaskunnalle asetettujen velvoitteiden täytäntöönpanosta asetuksen 2015/751 soveltamisen, täytäntöönpanon ja kaiken muun noudattamisen osalta, mukaan lukien kyseisen asetuksen rikkomiseen sovellettavan seuraamusjärjestelmän vahvistaminen sen 13 ja 14 artiklan mukaisesti.

- 19 American Express on pyytänyt ennakkoratkaisua pyytäneeltä tuomioistuimelta lupaa nostaa laillisuusvalvontaa koskeva kanne (judicial review -kanne), jonka kohteena olisi "[kansallisen viranomaisen] velvollisuus ja/tai aikomus panna täytäntöön rinnakkaiskäyttöä ja/tai agentin kautta tapahtuvaa käyttöä koskeva laajennus tai muutoin noudattaa sitä". Kyseinen tuomioistuin myönsi pyydetyn luvan.
- 20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy, onko kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn katsottava laskevan liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa (co-branding partner) tai agentin kautta asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdassa ja 2 artiklan 18 alakohdassa tarkoitetulla tavalla ainoastaan siitä syystä, että on tehty sopimus rinnakkaiskäyttökumppanin tai agentin kanssa, riippumatta siitä kysymyksestä, onko tämä rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti maksukortteja liikkeeseen laskeva erillinen maksupalveluntarjoaja, vai onko päinvastoin kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn katsottava toimivan näin yksinomaan silloin, kun mainittu rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti on itse maksupalveluntarjoaja ja osallistuu kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyyn kyseisen asetuksen 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuna liikkeeseenlaskijana.
- 21 Lisäksi kyseisen tuomioistuimen mukaan siinä tapauksessa, että asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohtaa ja 2 artiklan 18 alakohtaa olisi tulkittava siten, että kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn olisi katsottava näissä säännöksissä tarkoitetulla tavalla laskevan liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa tai agentin kautta silloinkin, kun kyseessä oleva kolmen osapuolen maksukorttijärjestely pysyy liikkeeseenlaskijana ja käyttää ulkopuolista osapuolta suorittaakseen liikkeeseenlaskutoimintansa tueksi yhden tai useampia liittämis-toimintoja, olisi tarpeen lausua American Expressin esittämästä väitteestä, jonka mukaan mainitut säännökset ovat pätemättömiä perustelujen puuttumisen, ilmeisen arviointivirheen ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamisen vuoksi.
- 22 Näissä olosuhteissa High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Englannin ja Walesin alioikeus, Queen's Bench -osasto (hallintojaosto), Yhdistynyt kuningaskunta) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- "1) Sovelletaanko [asetuksen 2015/751] 1 artiklan 5 kohtaan ja 2 artiklan 18 alakohtaan sisältyvää edellytystä, jonka mukaan korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin (co-branding partner) kanssa tai agentin kautta liikkeeseen laskeva kolmen osapuolen maksukorttijärjestely katsotaan neljän osapuolen maksukorttijärjestelyksi, ainoastaan siltä osin kuin rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti toimii [kyseisen asetuksen] 2 artiklan 2 alakohdassa ja johdanto-osan 29 perustelukappaleessa tarkoitettuna liikkeeseenlaskijana (nimittäin, jos kyseisellä kumppanilla tai agentilla on maksajaan sopimussuhde, jossa se sopii tarjoavansa maksajalle maksuvälineen maksajan korttipohjaisten maksutapahtumien käynnistämistä ja käsittelyä varten)?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, ovatko [asetuksen 2015/751] 1 artiklan 5 kohta ja 2 artiklan 18 alakohta pätemättömiä siltä osin kuin niissä säädetään, että tällaiset järjestelyt katsotaan neljän osapuolen maksukorttijärjestelyiksi, seuraavilla perusteilla:
- a) SEUT 296 artiklan mukaisen perusteluvollisuuden laiminlyönti
 - b) ilmeinen arviointivirhe ja/tai
 - c) suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen?"

Suullisen käsittelyn uudelleen aloittamista koskeva pyyntö

- 23 American Express on vaatinut unionin tuomioistuimen kirjaamoon 27.7.2017 toimittamallaan kirjelmällä suullisen käsittelyn uudelleen aloittamista.

- 24 Vaatimuksensa tueksi se väittää, että julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksessaan tekemä analyysi on virheellinen, koska siinä sivuutetaan tietyt sekä asetukseen 2015/751 että direktiiviin 2015/2366 sisältyvät merkitykselliset määritelmät, vaikka nämä kaksi lainsäädäntötointa täydentävät toisiaan ja kuuluvat samaan lainsäädännölliseen pakettiin, kuten nyt vireillä olevaan menettelyyn osallistuneet osapuolet katsovat. Tämä analyysi sisältää myös kyseisen asetuksen 5 artiklan soveltamisalaa koskevan virheellisen tulkinnan, erityisesti siinä olevan käsitteen ”välittäjä” osalta. Lisäksi ratkaisuehdotuksen 98 kohta on epätäydellinen tai siinä esitetyt perusteet ovat ristiriitaisia. Julkisasiamiehen ehdottama kyseisen asetuksen tulkinta johtaisi siihen, että kyseisen asetuksen soveltamisalaa laajennettaisiin tavalla, joka on merkittävämpi kuin mikään niistä tulkinnoista, joita unionin tuomioistuimessa käytyyn menettelyyn osallistuneet osapuolet tukevat.
- 25 Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin tuomioistuin voi omasta aloitteestaan tai julkisasiamiehen ehdotuksesta tai myös asianosaisten pyynnöstä määrätä työjärjestyksensä 83 artiklan mukaisesti suullisen käsittelyn aloitettavaksi uudelleen, jos se katsoo, että sillä ei ole riittävästi tietoa asiasta tai että asia olisi ratkaistava sellaisella perusteella, josta asianosaisilla ei ole ollut tilaisuutta lausua. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännössä ja työjärjestyksessä ei sen sijaan määrätä asianosaisten mahdollisuudesta esittää huomautuksia vastaukseksi julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen (tuomio 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 26 Nyt käsiteltävässä asiassa American Express tyytyy suullisen käsittelyn uudelleen aloittamista koskevan vaatimuksensa tueksi olennaisin osin kritisoimaan julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksessaan esittämää asetuksen 2015/751 tulkintaa. Tällainen peruste ei kuitenkaan kuulu niihin, jotka edellisessä kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan oikeuttavat suullisen käsittelyn uudelleen aloittamisen.
- 27 Lisäksi asetuksen 2015/751 niiden säännösten ulottuvuutta, joiden tulkinta on ensimmäisen ennakkoratkaisukysymyksen kohteena, on käsitelty sekä menettelyn kirjallisessa vaiheessa että istunnossa.
- 28 Unionin tuomioistuin katsoo näin ollen julkisasiamiestä kuultuaan, että sillä on nyt käsiteltävässä tapauksessa käytössään kaikki seikat, jotka ovat tarpeen ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen kysymyksiin vastaamiseksi, ja että asianosaiset ovat saaneet tilaisuuden lausua kaikista niistä argumenteista, jotka ovat tarpeen kyseessä olevan asian ratkaisemiseksi.
- 29 Näin ollen pyyntö suullisen käsittelyn uudelleen aloittamisesta on hylättävä.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ennakkoratkaisupyynnön tutkittavaksi ottaminen

- 30 Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan komissio väittävät, että ennakkoratkaisupyyntö on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta siitä syystä, että ensinnäkään ei ole olemassa todellista oikeusriitaa pääasian asianosaisten välillä, toiseksi kansallinen tuomioistuin ei ole esittänyt ennakkoratkaisupyynnössään tarvittavia vähimmäistietoja, koska se ei ole tuonut esiin asiaa koskevia tosiseikkoja eikä syitä, joiden vuoksi se on esittänyt pääasiassa kyseessä olevien säännösten tulkintaa ja pätevyyttä koskevia kysymyksiä, ja kolmanneksi pääasian kanteen nostaminen, jolla pyritään kansallisen viranomaisen ”aikomusta ja/tai velvollisuutta” soveltaa näitä säännöksiä tai panna ne täytäntöön koskevaan laillisuusvalvontaan, on keino kieltää EUT-sopimuksella käyttöön otettua oikeussuojakeinojen järjestelmää.

- 31 Aluksi on muistutettava, että yksinomaan kansallisen tuomioistuimen, jossa asia on vireillä ja joka vastaa annettavasta ratkaisusta, tehtävänä on kunkin asian erityispiirteiden perusteella harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemiseksi ja onko sen unionin tuomioistuimelle esittämällä kysymyksillä merkitystä asian kannalta. Jos esitetyt kysymykset koskevat unionin oikeussäännön tulkintaa tai pätevyyttä, unionin tuomioistuimen on siten lähtökohtaisesti ratkaistava ne (tuomio 16.6.2015, Gauweiler ym., C-62/14, EU:C:2015:400, 24 kohta).
- 32 Tästä seuraa, että unionin oikeutta koskevilla kysymyksillä oletetaan olevan merkitystä asian ratkaisemisen kannalta. Unionin tuomioistuin voi kieltäytyä ratkaisemasta kansallisen tuomioistuimen esittämän ennakkoratkaisukysymyksen ainoastaan silloin, kun on ilmeistä, että pyydetyllä unionin oikeuden säännösten ja määräysten tulkittamisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (tuomio 16.6.2015, Gauweiler ym., C-62/14, EU:C:2015:400, 25 kohta).
- 33 Ensimmäiseksi on huomautettava pääasian riidan tosiasiallisuudesta, että American Express vaatii kanteellaan ennakkoratkaisupyynnön esittänyttä tuomioistuinta suorittamaan riidanalaisten säännösten soveltamista tai täytäntöönpanoa koskevan kansallisen viranomaisen ”aikomuksen ja/tai velvollisuuden” laillisuusvalvonnan. Tältä osin ennakkoratkaisupyynnöstä koskevasta päätöksestä ilmenee, että pääasian asianosaiset ovat eri mieltä kanteen perustelujen riittävydestä. Koska ennakkoratkaisupyynnön esittänyttä tuomioistuinta on pyydetty ratkaisemaan kyseinen erimielisyys ja koska se on katsonut, että pääasian asianosaisten välillä on todellinen riita kyseisen asetuksen merkityksellisten säännösten tulkinnasta ja pätevyydestä, ei selvästikään ole ilmeistä, että pääasian riita ei ole todellinen (ks. analogisesti tuomio 10.12.2002, British American Tobacco (Investments) ja Imperial Tobacco, C-491/01, EU:C:2002:741, 36 ja 38 kohta ja tuomio 4.5.2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, 17 kohta).
- 34 Muilta osin väitteet, joiden tarkoituksena on osoittaa pääasian oikeusriidan keinotekoisuus ja jotka perustuvat siihen, ettei ole olemassa mitään kansallisen hallintoviranomaisen toimea eikä laiminlyöntiä, joka voisi johtaa judicial review -kanteeseen, perustuvat moitteisiin, joilla kyseenalaistetaan pääasian kanteen tutkittavaksi ottaminen ja ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kansallisessa oikeudessa säädettyjen perusteiden soveltamiseksi tekemä tosiseikaston arviointi. Unionin tuomioistuimen asiana ei kuitenkaan ole kyseenalaistaa tällaista arviointia, joka kuuluu nyt käsiteltävässä asiassa kansallisen tuomioistuimen toimivaltaan, eikä tutkia sitä, onko ennakkoratkaisupyynnöstä tehty kansallisten oikeudenkäyntimenettelyä ja tuomioistuinten toimintaa koskevien sääntöjen mukaisesti. Tällaiset väitteet eivät siten myöskään riitä tämän tuomion 32 kohdassa mainitun merkityksellisysolettaman kumoamiseksi (ks. analogisesti tuomio 16.6.2015, Gauweiler ym., C-62/14, EU:C:2015:400, 26 kohta).
- 35 Toiseksi siitä väitteestä, jonka mukaan ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei ole esittänyt asiaa koskevia tosiseikkoja eikä syitä, jotka ovat johtaneet sen pohtimaan pääasiassa kyseessä olevien säännösten tulkintaa ja pätevyyttä, on yhtäältä huomautettava, että työjärjestyksen 94 artiklan a alakohdan mukaan ennakkoratkaisupyynnöön on sisällytettävä ”yhteenvedo oikeudenkäynnin kohteesta ja asiaa koskevista tosiseikoista, siten kuin ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin on ne todennut, tai ainakin selostus niistä tosiseikoista, joihin kysymykset perustuvat”.
- 36 Tältä osin riittää, että ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee pääasian kohde ja unionin oikeusjärjestyksen kannalta merkityksellisimmät seikat, jotta jäsenvaltiot ja muut, joita asia koskee, voivat esittää huomautuksensa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 23 artiklan mukaisesti ja osallistua tehokkaasti menettelyyn unionin tuomioistuimessa (tuomio 8.9.2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional ja Bwin International, C-42/07, EU:C:2009:519, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 37 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että Amex on asetuksen 2015/751 2 artiklan 18 kohdassa tarkoitettu kolmen osapuolen maksukorttijärjestely ja se on tehnyt rinnakkaiskäyttö- ja palveluntarjontasopimuksia unionissa. Näiden sopimusten vuoksi suuri joukko sen suorittamista liiketoimista saattaa kuulua asetuksen 2015/751 soveltamisalaan sen 1 artiklan 5 kohdan mukaisesti unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisupyynnön antamien vastausten perusteella.
- 38 Ennakkoratkaisupyynnössä esitetään siten lyhyesti mutta täsmällisesti riita-asian, jonka ratkaisu pyynnön mukaan riippuu näiden säännösten tulkinnasta ja pätevydestä, tausta ja luonne. Tästä seuraa, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on määrittänyt tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevan asiayhteyden, johon sen pyyntö unionin oikeuden tulkittamisesta kuuluu, riittävän hyvin, jotta unionin tuomioistuin voi vastata kyseiseen pyyntöön hyödyllisesti (ks. analogisesti tuomio 7.7.2016, Genentech, C-567/14, EU:C:2016:526, 27 kohta).
- 39 Siitä kysymyksestä, onko ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esittänyt riittävästi syyt, joiden johdosta se on ryhtynyt tarkastelemaan kysymystä pääasiassa kyseessä olevien säännösten tulkinnasta ja pätevydestä, on toisaalta todettava, että siitä yhteistyön hengestä, jonka on vallittava ennakkoratkaisumenettelyn yhteydessä, ilmenee todellakin, että on välttämätöntä, että kansallinen tuomioistuin esittää ennakkoratkaisupyynnössään ne täsmälliset syyt, joiden perusteella se katsoo, että vastauksen saaminen sen kysymyksiin, jotka koskevat tiettyjen unionin oikeuden säännösten tai määräysten tulkintaa tai pätevyyttä, on tarpeen oikeusriidan ratkaisemiseksi (ks. vastaavasti tuomio 4.5.2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 40 On siis tärkeää, että kansallinen tuomioistuin toteaa erityisesti ne täsmälliset syyt, joiden johdosta se on ryhtynyt tarkastelemaan kysymystä tiettyjen unionin oikeuden säännösten tai määräysten tulkinnasta tai pätevydestä, ja esittää ne pätemättömyysperusteet, jotka sen mielestä voidaan tämän johdosta hyväksyä. Tällainen vaatimus ilmenee myös työjärjestyksen 94 artiklan c alakohdasta (ks. vastaavasti tuomio 4.5.2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 41 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on ennakkoratkaisupyynnössä toistanut osan pääasian asianosaisten esittämistä väitteistä ja todennut, että asetuksen 2015/751 tiettyjen säännösten tulkinta oli epävarmaa. Se on samoin huomauttanut, että unionin tuomioistuimen saattaisi täytyä sen tulkinnan perusteella, jonka se tekee näistä säännöksistä, lausua American Expressin esiin tuomista pätemättömyysperusteista.
- 42 Siitä seuraa, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo sen lisäksi, että pääasian asianosaisten esiin tuomat väitteet herättävät tulkintakysymyksen, johon annettava vastaus on epävarma, myös, että pätemättömyysperusteet, joihin American Express on vedonnut ja jotka on toistettu ennakkoratkaisupyynnössä, voidaan mahdollisesti hyväksyä.
- 43 Kolmanneksi väitteestä, jonka mukaan pääasiassa nostettu kanne, jolla pyritään kansallisen viranomaisen asetuksen 2015/751 soveltamista tai täytäntöönpanoa koskevan ”aikomuksen ja/tai velvollisuuden” laillisuusvalvontaan, on keino kiertää EUT-sopimuksella käyttöön otettua oikeussuojakeinojen järjestelmää, ja erityisesti parlamentin huomautuksesta, jonka mukaan nyt käsiteltävässä asiassa kyseinen viranomainen ei ole toteuttanut mitään toimenpidettä Amexia vastaan, on muistutettava, että unionin tuomioistuin on jo ottanut tutkittaviksi useamman johdetun oikeuden toimen tulkintaa ja/tai pätevyyttä koskevan ennakkoratkaisupyynnön, jotka on esitetty tällaisten laillisuusvalvontaan pyrkivien kanteiden yhteydessä, muun muassa asioissa, jotka ovat johtaneet 10.12.2002 annettuun tuomioon British American Tobacco (Investments) ja Imperial Tobacco (C-491/01, EU:C:2002:741), 3.6.2008 annettuun tuomioon Intertanko ym. (C-308/06, EU:C:2008:312), 8.7.2010 annettuun tuomioon Afton Chemical (C-343/09, EU:C:2010:419), 4.5.2016 annettuun tuomioon Pillbox 38 (C-477/14, EU:C:2016:324) ja 4.5.2016 annettuun tuomioon Philip Morris Brands ym. (C-547/14, EU:C:2016:325).

- 44 Lisäksi on todettava, että yksityisten mahdollisuus vedota kansallisissa tuomioistuimissa yleisesti sovellettavan unionin toimen pätemättömyyteen ei edellytä, että kyseisen toimen johdosta olisi jo toteutettu kansallisen oikeuden mukaisia täytäntöönpanotoimia. Tältä osin riittää, että kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetaan todellinen oikeudenkäyntiasia, jossa tulee liitännäisesti esiin kysymys tällaisen toimen pätevydestä. Tämä edellytys täyttyy pääasian tapauksessa, kuten tämän tuomion 21, 33, 34, 41 ja 42 kohdasta ilmenee (ks. analogisesti tuomio 10.12.2002, British American Tobacco (Investments) ja Imperial Tobacco, C-491/01, EU:C:2002:741, 40 kohta; tuomio 16.6.2015, Gauweiler ym., C-62/14, EU:C:2015:400, 29 kohta; tuomio 4.5.2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, 19 kohta ja tuomio 4.5.2016, Philip Morris Brands ym., C-547/14, EU:C:2016:325, 35 kohta)
- 45 Tämän perusteella ei ole ilmeistä, että pääasian kanteella pyritään kiertämään EUT-sopimuksella käyttöön otettua oikeussuojakeinojen järjestelmää.
- 46 Edeltäviä toteutuksia ei voi horjuttaa parlamentin ja komission esittämä väite siitä, että nyt käsiteltävä asia, joka koskee asetuksen tulkintaa ja pätevyttä, on erotettava asioista, jotka koskevat direktiivin tulkintaa ja pätevyttä, koska toisin kuin direktiiviä, asetusta sovelletaan suoraan SEUT 288 artiklan nojalla ja koska lisäksi nyt käsiteltävässä asiassa pääasiassa kyseessä olevat säännökset eivät edellytä mitään toimintaa jäsenvaltioiden taholta.
- 47 Kuten tämän tuomion 37 kohdasta ilmenee, unionin tuomioistuimen vastaukset esitettyihin kysymyksiin määrittävät sen, missä määrin Amexin kaltaisten kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen on katsottava kuuluvan asetuksen 2015/751 3–5 ja 7 artiklasta johtuvien sellaisten velvoitteiden soveltamisalaan, jotka edellyttävät jäsenvaltioiden tiettyä väliintuloa. Tässä yhteydessä on todettava erityisesti, että kyseisen asetuksen 13 ja 14 artiklan nojalla jäsenvaltiot yhtäältä nimeävät toimivaltaiset viranomaiset, joilla on toimivalta soveltaa mainittua asetusta ja joilla on tutkinta- tai täytäntöönpanotoimivalta, ja toisaalta laativat saman asetuksen rikkomisesta määrättäviin seuraamuksiin sovellettavat säännöt sekä toteuttavat kaikki tarpeelliset toimenpiteet niiden soveltamisen takaamiseksi. Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee myös, että kansallinen viranomainen johtaa valtiovarainministeriä, jolla on viimesijainen vastuu Yhdistyneelle kuningaskunnalle asetettujen velvoitteiden noudattamisesta asetuksen 2015/751 kaikkien soveltamismuotojen osalta sen 13 ja 14 artiklan mukaisesti.
- 48 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella ennakkoratkaisupyyntö on tutkittava.

Ensimmäinen kysymys

- 49 Ensimmäisellä kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohtaa tulkittava siten, että yhtäältä rinnakkaiskäyttökumppanin tai agentin ja toisaalta kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen välisen sopimuksen puitteissa on tarpeen, että kyseinen rinnakkaiskäyttökumppani tai kyseinen agentti toimii kyseisen asetuksen 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuna liikkeeseenlaskijana, jotta mainitun järjestelyn katsottaisiin laskevan liikkeelle korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa tai agentin kautta ja sitä pidettäisiin siten ensin mainitussa säännöksessä tarkoitettuna neljän osapuolen maksukorttijärjestelyinä.
- 50 Aluksi on huomattava, että asetuksen 2015/751 1 artiklan 3 kohdan c alakohdan nojalla sen II luvun, jonka 3–5 artiklassa säädetään kuluttajien korttitapahtumien siirtohinnoille asetettavia enimmäistasoja koskevista säännöistä, soveltamisalan ulkopuolelle jäävät ”kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen liikkeeseen laskemilla maksukorteilla toteutetut maksutapahtumat”. Samoin mainitun asetuksen 1 artiklan 4 kohdassa säädetään, että sen 7 artiklaa, jossa säädetään velvoitteista erottaa maksukorttijärjestely ja käsittely-yksiköt toisistaan, ei sovelleta ”kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyihin”.

- 51 Asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdassa säädetään kuitenkin – kuten kyseisen asetuksen 2 artiklan 18 alakohdassa, jossa määritellään, mitä tarkoitetaan kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyllä –, että kun tällainen järjestely ”antaa muille maksupalveluntarjoajille [lisenssin] korttipohjaisten maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun tai korttipohjaisten maksutapahtumien vastaanottoon taikka sekä liikkeeseenlaskuun että vastaanottoon tai laskee liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa (co-branding partner) tai agentin kautta, se katsotaan neljän osapuolen maksukorttijärjestelyksi”.
- 52 Tästä seuraa, että kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyyn ei lähtökohtaisesti sovelleta asetuksen 2015/751 3–5 ja 7 artiklaan perustuvia velvoitteita, ellei kyse ole jostakin kyseisen asetuksen 1 artiklan 5 kohdassa tarkoitettusta kolmesta seuraavasta tilanteesta: maksukorttijärjestely on antanut muille maksupalveluntarjoajille lisenssin korttipohjaisten maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun ja/tai korttipohjaisten maksutapahtumien vastaanottoon (ensimmäinen tilanne); se on laskenut liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa (co-branding partner) (toinen tilanne); se on laskenut liikkeeseen maksuvälineitä agentin kautta (kolmas tilanne). Kussakin näistä kolmesta tilanteesta kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyä pidetään nimittäin viimeksi mainitun säännöksen nojalla neljän osapuolen maksukorttijärjestelyinä.
- 53 Nyt käsiteltävässä asiassa American Express väittää, että asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohtaa on tulkittava siten, että kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyä voidaan pitää neljän osapuolen maksukorttijärjestelyinä vain sillä edellytyksellä, että ainakin kolmas maksupalveluntarjoaja toimii liikkeeseenlaskijana tai maksutapahtumien vastaanottajana maksutapahtuman yhteydessä joko lisenssin saaneena liikkeeseenlaskijana, lisenssin saaneena maksutapahtumien vastaanottajana, kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn sijaan liikkeeseenlaskutoimintaa harjoittavana rinnakkaiskäyttökumppanina taikka tämän järjestelyn sijaan liikkeeseenlaskutoimintaa harjoittavana agenttina.
- 54 Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tulkittamisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös on (tuomio 21.9.2017, komissio v. Saksa, C-616/15, EU:C:2017:721, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 55 Ensinnäkin ilmaisuista, joita asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdassa käytetään kuvailtaessa siinä säädettyä toista ja kolmatta tilannetta, jotka ovat ensimmäisen ennakkoratkaisukysymyksen kohteena, on huomautettava, että liikkeeseenlaskijalla määritellään asetuksen 2015/751 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettavan ”maksupalveluntarjoajaa, joka sopii tarjoavansa maksajalle maksuvälineen maksajan korttipohjaisten maksutapahtumien käynnistämistä ja käsittelyä varten”. Kyseisen asetuksen 29 perustelukappaleessa täsmennetään puolestaan, että ”korttien liikkeeseenlaskupalvelu perustuu maksuvälineen liikkeeseenlaskijan ja maksajan väliseen sopimussuhteeseen riippumatta siitä, säilyttääkö liikkeeseenlaskija varoja maksajan puolesta”, että ”liikkeeseenlaskija asettaa maksukortteja maksajan saataville, antaa luvan suorittaa maksutapahtumia päätteillä tai vastaavilla laitteilla ja voi taata, että maksu suoritetaan maksutapahtumien vastaanottajalle sellaisten maksutapahtumien osalta, jotka ovat asianomaisen järjestelyn sääntöjen mukaisia” ja että ”näin ollen pelkkää maksukorttien jakelua tai teknisten palvelujen tarjoamista, kuten pelkkää tietojen käsittelyä ja tallentamista, ei olisi katsottava liikkeeseenlaskuksi”.
- 56 Asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdassa säädetystä toisesta tilanteesta eli kolmen osapuolen maksujärjestelyn ja yhteiskäyttökumppanin välillä tehdystä sopimuksesta on muistutettava, että ”tuotemerkkien rinnakkaiskäytöllä” määritellään kyseisen asetuksen 2 artiklan 32 alakohdassa tarkoitettavan ”vähintään yhden maksutuotemerkin ja vähintään yhden muun kuin maksutuotemerkin sisällyttämistä samalle korttipohjaiselle maksuvälineelle”. Ilmaisulla ”maksutuotemerkki” itsellään määritellään kyseisen asetuksen 2 artiklan 30 alakohdassa tarkoitettavan ”mitä tahansa materiaalista tai digitaalista nimeä, nimitystä, merkkiä, tunnusta tai niiden yhdistelmää, jolla voidaan osoittaa, minkä maksukorttijärjestelyn puitteissa korttipohjaiset maksutapahtumat toteutetaan”.

- 57 Asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdassa säädetystä kolmannelta tilanteesta eli kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn ja agentin välisen sopimuksen tekemisestä on todettava, että pitää paikkansa, ettei tässä asetuksessa määritellä, mitä agentilla tarkoitetaan. Kuitenkin direktiivin 2015/2366, joka myös kuuluu maksupalveluja koskevaan unionin oikeudelliseen kehykseen, toisesta perustelukappaleesta ilmenee, että tätä tarkistettua oikeudellista kehystä on täydennetty asetuksella 2015/751. Lisäksi kyseisen direktiivin kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena on ollut, että maksupalveluja koskevaa lainsäädäntökehystä sovelletaan yhdenmukaisesti kaikkialla unionissa.
- 58 Kuten American Express huomauttaa, direktiivin 2015/2366 4 artiklan 38 alakohdassa määritellään agentilla tarkoitettavan ”luonnollista tai oikeushenkilöä, joka tarjoaa maksupalveluja maksulaitoksen puolesta”, ja kyseisen direktiivin 4 artiklan 3 alakohdan ja liitteen I mukaisesti maksuvälineiden liikkeeseenlasku ja/tai maksutapahtumien vastaanottaminen kuuluvat näihin maksupalveluihin.
- 59 Siten ilmaisujen ”tuotemerkkien rinnakkaiskäyttö” ja ”agentti” määritelmistä ei voida päätellä, että rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti, joka on tehnyt sopimuksen kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn kanssa, osallistuu välttämättä tähän järjestelyyn asetuksen 2015/751 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuna liikkeeseenlaskijana.
- 60 On siis todettava – kuten julkisasiamies on katsonut ratkaisuehdotuksensa 87 ja 90 kohdassa –, ettei asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdan eikä 2 artiklan 18 alakohdan sanamuodosta käy nimenomaisesti ilmi, että rinnakkaiskäyttökumppanin tai agentin on itsensä osallistuttava liikkeeseenlaskutoimintaan. Jos unionin lainsäätaja on kuitenkin halunnut rajoittaa tämän 1 artiklan 5 kohdan soveltamisalaa siten, että näin olisi, se olisi voinut säätää tästä nimenomaisesti (ks. analogisesti tuomio 19.3.2009, komissio v. Italia, C-275/07, EU:C:2009:169, 99 kohta).
- 61 Vaikka pitääkin paikkansa, että asetuksen 2015/751 28 perustelukappaleessa todetaan, että ”kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyt, jotka käyttävät maksupalveluntarjoajia liikkeeseenlaskijoina tai maksutapahtumien vastaanottajina, olisi katsottava neljän osapuolen maksukorttijärjestelyiksi”, siitä ei voida päätellä, että vain tämä tilanne kuuluu kyseisen asetuksen 1 artiklan 5 kohdan soveltamisalaan. Kuten tämän tuomion 52 kohdasta ilmenee, tämä säännös kattaa myös muun muassa tilanteen, jossa kolmen osapuolen maksujärjestely ”antaa muille maksupalveluntarjoajille toimiluvan korttipohjaisten maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun tai korttipohjaisten maksutapahtumien vastaanottoon taikka sekä liikkeeseenlaskuun että vastaanottoon”.
- 62 Lisäksi – kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 90 kohdassa – asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdan sanamuodosta, erityisesti lauseesta ”kun kolmen osapuolen maksukorttijärjestely – laskee liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä”, näyttää johtuvan, että tämä järjestely itsessään osallistuu liikkeeseenlaskutoimintaan.
- 63 Toiseksi tämän säännöksen rakenteen osalta on selvää, että kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn on katsottava olevan neljän osapuolen maksukorttijärjestely erityisesti tässä säännöksessä tarkoitettussa ensimmäisessä tilanteessa eli silloin, kun tämä järjestely ”antaa muille maksupalveluntarjoajille [lisenssin] korttipohjaisten maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun tai korttipohjaisten maksutapahtumien vastaanottoon taikka sekä liikkeeseenlaskuun että vastaanottoon”.
- 64 Tästä seuraa, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 77 ja 78 kohdassa, että tilanne, jossa ulkopuolinen taho tekee kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn järjestelyn kanssa sopimuksen, jossa määrätään, että tämä ulkopuolinen laskee liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä tai vastaanottaa maksutapahtumia tälle järjestelylle, vastaa ensimmäistä tilannetta.

- 65 On siis todettava, että American Expressin asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua toisesta ja kolmannesta tilanteesta esittämä tulkinta, jonka mukaan ulkopuolisen tahon kanssa tehty sopimus kuuluu näihin tilanteisiin vain, kun kyseinen taho laskee liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä tälle järjestelylle, saattaisi kaventaa suuresti näiden tilanteiden ulottuvuutta.
- 66 Vaikka ensimmäisessä tilanteessa on nimenomaisesti kyse siitä, että ulkopuolinen taho, jolle lisenssi on myönnetty, on myös ”maksupalveluntarjoaja”, toisessa ja kolmannessa tilanteessa ei vaadita nimenomaisesti, että rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti olisi välttämättä tällainen palveluntarjoaja. Ei siis voida sulkea pois sitä, että rinnakkaiskäyttökumppani voisi osallistua muihin toimintoihin kuin maksupalveluihin ja siten muihin kuin niihin, jotka muodostuvat korttipohjaisten maksuvälineiden liikkeeseenlaskusta taikka maksutapahtumien vastaanottamisesta.
- 67 Kolmanneksi niistä asetuksen 2015/751 tavoitteista, joihin pääasiassa kyseessä olevilla säännöksillä pyritään, kyseisen asetuksen 43 perustelukappaleesta ilmenee, että sen tavoitteena on vahvistaa korttipohjaisia maksutapahtumia sekä korttimaksuihin pohjautuvia verkko- ja mobiilitapahtumia koskevia yhdenmukaisia vaatimuksia. Erityisesti mainitun asetuksen kymmenennen perustelukappaleen mukaan siirtohintojen sääntelyn tarkoituksena on parantaa sisämarkkinoiden toimintaa ja edistää tapahtumista kuluttajille aiheutuvien kustannusten alentamista.
- 68 Tämän sääntelyn sovellettavuudesta kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyihin asetuksen 2015/751 28 perustelukappaleesta ilmenee, että ”implisiittisten siirtohintojen” olemassaolon huomioon ottamiseksi ja ”tasapuolisten toimintaedellytysten” luomisen edistämiseksi unionin lainsäätäjät on katsonut tarpeelliseksi, että tietyissä olosuhteissa nämä järjestelyt olisi katsottava neljän osapuolen maksukorttijärjestelyiksi ja niihin olisi sovellettava samoja sääntöjä kuin viimeksi mainittuihin.
- 69 Lisäksi asetuksen 2015/751 useista säännöksistä, erityisesti tämän asetuksen 31 perustelukappaleesta, 5 artiklasta ja 13 artiklan 6 kohdasta, ilmenee, että sen tarkoituksena on myös välttää siinä säädettyjen sääntöjen ja erityisesti siirtohinnoille asetettavaa enimmäistasoa koskevien sääntöjen kiertäminen.
- 70 Siirtohinnalla on asetuksen 2015/751 2 artiklan 10 alakohdassa määritelty laajasti tarkoitettavan ”maksua, joka maksetaan suoraan tai välillisesti (eli kolmannen osapuolen välityksellä) jokaisesta liikkeeseenlaskijan ja maksutapahtuman vastaanottajan välisestä maksutapahtumasta”, ja tässä säännöksessä täsmennetään, että ”nettokorvauksen tai muun sovitun korvauksen katsotaan olevan osa siirtohintaa”. Nettokorvauksella puolestaan määritellään mainitun asetuksen 2 artiklan 11 alakohdassa tarkoitettavan ”maksujen, alennusten tai kannustinten kokonaisnettomäärää, jonka liikkeeseenlaskija vastaanottaa maksukorttijärjestelyltä, maksutapahtuman vastaanottajalta tai muulta välittäjältä korttipohjaisista maksutapahtumista tai niihin liittyvästä toiminnasta”.
- 71 Kuten komissio pääosin väittää, näissä olosuhteissa ei voida sulkea pois sitä, että tietyn tyyppinen vastike tai etu voidaan yksilöidä asetuksen 2015/751 28 perustelukappaleessa tarkoitetuksi implisiittiseksi siirtohinnaksi ilman, että rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti, jonka kanssa kolmen osapuolen maksukorttijärjestely on tehnyt sopimuksen, osallistuu välttämättä tämän järjestelyn liikkeeseenlaskutoimintaan. Voi siten osoittautua vaikeaksi saavuttaa asetuksen 2015/751 tavoitteita ja erityisesti tämän asetuksen 1 artiklan 5 kohdan tavoitetta tasapuolisten toimintaedellytysten varmistamisesta markkinoilla, jos tilanteisiin, joissa rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti ei toimi mainitun asetuksen 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuna liikkeeseenlaskijana, ei tästä syystä sovellettaisi tämän saman asetuksen 3–5 ja 7 artiklassa säädettyjä sääntöjä.
- 72 Kun siis kolmen osapuolen maksukorttijärjestely tekee asetuksen 2015/751 2 artiklan 32 alakohdassa tarkoitettua tuotemerkkien rinnakkaiskäyttöä koskevan sopimuksen tai sopimuksen direktiivin 2015/2366 4 artiklan 38 alakohdassa tarkoitettua agentin kanssa, tätä järjestelyä on pidettävä neljän osapuolen maksukorttijärjestelynä kyseisen asetuksen 1 artiklan 5 kohdan nojalla siten, että mainitun asetuksen 3–5 ja 7 artiklan mukaisia velvoitteita sovelletaan siihen.

73 Edellä todetun perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohtaa on tulkittava siten, että yhtäältä rinnakkaiskäyttökumppanin tai agentin ja toisaalta kolmen osapuolen maksujärjestelyn välisen sopimuksen puitteissa ei ole tarpeen, että kyseinen rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti toimii mainitun asetuksen 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuna liikkeeseenlaskijana, jotta mainitun järjestelyn katsottaisiin laskevan liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa tai agentin kautta ja jotta sitä siis pidettäisiin ensin mainitussa säännöksessä tarkoitettuna neljän osapuolen maksukorttijärjestelynä.

Toinen kysymys

74 Toisella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteleo lähinnä, ovatko asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohta ja 2 artiklan 18 alakohda pätemättömiä, koska niissä säädetään, että kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyä on pidettävä neljän osapuolen maksukorttijärjestelynä yksistään siitä syystä, että se on tehnyt sopimuksen rinnakkaiskäyttökumppanin tai agentin kanssa, vaikka tämä rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti ei toimi tämän sopimuksen puitteissa kyseisen asetuksen 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuna liikkeeseenlaskijana.

Perusteluvollisuuden laiminlyöntiä koskeva väite

75 Perusteluvollisuudesta on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että vaikka SEUT 296 artiklan 2 kohdassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä kyseessä olevan toimen tekijän päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että unionin tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden, perusteluissa ei kuitenkaan tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia. Perusteluvollisuuden noudattamisen arvioimisessa on lisäksi otettava huomioon toimen sanamuodon lisäksi myös sen asiayhteys ja kaikki kyseistä asiaa koskevat oikeussäännöt (tuomio 16.6.2015, Gauweiler ym., C-62/14, EU:C:2015:400, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

76 Lisäksi unionin tuomioistuin on toistuvasti todennut, että jos yleisesti sovellettavasta toimesta käy pääosin ilmi toimielimen tavoittelema päämäärä, olisi kohtuutonta vaatia, että erilaiset tekniset valinnat perustellaan erikseen (tuomio 3.3.2016, Espanja v. komissio, C-26/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:132, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

77 Nyt käsiteltävässä asiassa asetuksen 2015/751 28 perustelukappaleessa todetaan riittävän selvästi se logiikka, joka on siinä, että tietyissä tilanteissa kolmen osapuolen maksukorttijärjestely rinnastetaan neljän osapuolen maksukorttijärjestelyyn. Kuten tämän tuomion 68 kohdassa mainitaan, tämän perustelukappaleen mukaan ”implisiittisten siirtohintojen olemassaolon tunnustamiseksi” ja ”tasapuolisten toimintaedellytysten luomisen edistämiseksi” kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyt on katsottava neljän osapuolen maksukorttijärjestelyiksi ja niiden olisi noudatettava samoja sääntöjä, kun taas ”liiketoimintasääntöihin liittyviä avoimuutta lisääviä toimenpiteitä ja muita toimenpiteitä olisi sovellettava kaikkiin palveluntarjoajiin”.

78 Lisäksi asetuksen 2015/751 28 perustelukappaleesta, 1 artiklan 5 kohdan toisesta virkkeestä ja 2 artiklan 17 ja 18 alakohdasta käyvät ilmi erot, jotka ovat olemassa kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen ja neljän osapuolen maksukorttijärjestelyjen välillä ja jotka oikeuttavat sen, että ensin mainittujen rinnastaminen viimeksi mainittuihin siirtohinnoille asetettavia enimmäistasoja ja maksukorttijärjestelmien ja käsittely-yksilöiden erottamista koskevien sääntöjen soveltamiseksi on vain osittaista.

- 79 Kuten julkisasiamies on olennaisin osin todennut ratkaisuehdotuksensa 117 kohdassa, tästä seuraa, että kun mainituissa säännöksissä esitetään kokonaistilanne, joka on johtanut kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen osittaiseen rinnastamiseen neljän osapuolen maksukorttijärjestelyihin, sekä tällä rinnastamisella tavoitellut yleiset päämäärät, ne, joita asia koskee, voivat näiden säännösten perusteella saada tietää tällaisen rinnastamisen syyt ja unionin tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa tämän tuomion 75 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti.
- 80 Näissä olosuhteissa unionin lainsäätäjällä ei ollut tämän tuomion 75 ja 76 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti velvollisuutta perustella asetuksessa 2015/751 tekemäänsä kutakin teknistä valintaa, joka on kyseisen asetuksen 1 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuna kolmen tilanteen taustalla.
- 81 Näin ollen ei voida katsoa, että asetuksen 2015/751 perustelut ovat tältä osin puutteelliset tavalla, joka saa aikaan asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdan ja sen 2 artiklan 18 alakohdan pätemättömyyden.

Ilmeisen arviointivirheen olemassaolo

- 82 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdan ja 2 artiklan 18 alakohdan pätevyys riitautetaan pääasiassa siitä syystä, että näihin säännöksiin liittyvä ilmeinen arviointivirhe. Niissä säädettäisiin sen mukaan, että yhtäältä rinnakkaiskäyttökumppanin tai agentin ja toisaalta kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn välisen sopimuksen puitteissa ei ole välttämätöntä, että kyseinen rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti osallistuisi kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn liikkeeselaskutoimintaan, jotta kyseistä järjestelyä pidettäisiin neljän osapuolen maksukorttijärjestelyinä.
- 83 Unionin tuomioistuimelle nyt vireillä olevassa menettelyssä esitetyistä seikoista ei kuitenkaan ilmene, että unionin lainsäätäjä olisi tästä syystä tehnyt asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohtaa ja 2 artiklan 18 alakohtaa koskevan ilmeisen arviointivirheen.
- 84 Kuten julkisasiamies toteaa olennaisin osin ratkaisuehdotuksensa 121–124 kohdassa, mikään unionin tuomioistuimelle esitetyistä seikoista ei ole omiaan osoittamaan, että unionin lainsäätäjä olisi tehnyt virheen päättäessään sen rinnastamisen asteesta, joka on tehtävä kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyjen ja neljän osapuolen maksukorttijärjestelyn välillä kyseisen asetuksen 3–5 ja 7 artiklassa säädettyjen sääntöjen osalta, jotta tämän tuomion 67–69 kohdassa esiin tuodut tavoitteet voitaisiin saavuttaa.

Suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskeva väite

- 85 On muistutettava suhteellisuusperiaatteen edellyttävän unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sitä, että kyseessä olevan säännösten legitiimit tavoitteet ovat toteutettavissa unionin toimielinten toimilla ja että toimilla ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi (tuomio 16.6.2015, Gauweiler ym., C-62/14, EU:C:2015:400, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 86 Unionin tuomioistuin on katsonut näiden edellytysten noudattamista koskevasta tuomioistuinvalvonnasta, että unionin lainsäätäjälle on jätettävä sille myönnetyn toimivallan käyttämisessä laaja harkintavaltia aloilla, joilla sen toiminnalta edellytetään sekä poliittisten että taloudellisten tai sosiaalisten valintojen tekemistä ja joilla sen on suoritettava monitahoisia arviointeja. Tarkoituksena ei siis ole selvittää, oliko tällaiseen alaan kuuluva toimenpide ainoa tai paras mahdollinen, koska kyseinen toimenpide voidaan katsoa lainvastaiseksi ainoastaan, jos se on ilmeisen soveltumaton toimivaltaisten toimielinten tavoitteleman päämäärän saavuttamiseen (tuomio 8.6.2010, Vodafone ym., C-58/08, EU:C:2010:321, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 87 Koska nyt käsiteltävässä asiassa mikään unionin tuomioistuimelle esitetty seikka ei ole omiaan osoittamaan, ettei asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohta eikä 2 artiklan 18 alakohta ole soveltuva kyseisen asetuksen legitimiin tavoitteiden saavuttamiseksi, sellaisina kuin nämä tavoitteet tuodaan esiin tämän tuomion 67–69 kohdassa, on hylättävä väite siitä, että nämä säännökset ovat suhteellisuusperiaatteen vastaisia, koska niissä ei aseteta kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn rinnastamiseksi neljän osapuolen maksukorttijärjestelyyn edellytystä siitä, että kyseessä oleva rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti toimii liikkeeseenlaskijana. Koska erityisesti – kuten tämän tuomion 71 kohdassa todetaan – ei voida sulkea pois sitä, että tietyn tyyppinen vastike tai etuus voidaan yksilöidä rinnakkaiskäyttö- tai agenttisopimusten tapauksessa ilman, että rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti välttämättä osallistuisi kyseessä olevan kolmen osapuolen maksukorttijärjestelyn liikkeeseenlaskutoimintaan, tällaisten tavoitteiden kannalta ei ole ilmeisen epäasianmukaista soveltaa myös tällaiseen korvaukseen kyseisessä asetuksessa vahvistettuja siirtohinnojen enimmäismääriä.
- 88 Edellä todetusta seuraa, että toisen kysymyksen tarkastelussa ei ole ilmennyt mitään seikkaa, joka voisi vaikuttaa asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdan ja 2 artiklan 18 alakohdan pätevyteen.

Oikeudenkäyntikulut

- 89 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Korttipohjaisista maksutapahtumista veloitettavista siirtohinnoista 29.4.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2015/751 1 artiklan 5 kohtaa on tulkittava siten, että yhtäältä rinnakkaiskäyttökumppanin tai agentin ja toisaalta kolmen osapuolen maksujärjestelyn välisen sopimuksen puitteissa ei ole tarpeen, että kyseinen rinnakkaiskäyttökumppani tai agentti toimii mainitun asetuksen 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuna liikkeeseenlaskijana, jotta mainitun järjestelyn katsottaisiin laskevan liikkeeseen korttipohjaisia maksuvälineitä rinnakkaiskäyttökumppanin kanssa tai agentin kautta ja jotta sitä siis pidettäisiin ensin mainitussa säännöksessä tarkoitettuna neljän osapuolen maksukorttijärjestelynä.**
- 2) Toisen ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelussa ei ole ilmennyt mitään seikkaa, joka voisi vaikuttaa asetuksen 2015/751 1 artiklan 5 kohdan ja 2 artiklan 18 alakohdan pätevyteen.**

Allekirjoitukset